

Arrest

nr. 341 112 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 september 2025.

Gelet op de beschikking van 18 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die de Somalische nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig zesde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan haar toebehoren tot de minderheidsclan "Madhiban/Gaboye", noch aan de daarmee samenhangende problemen met haar omgeving en haar schoonfamilie. Evenmin kon er dan nog enig geloof worden gehecht aan haar opsluiting, nakende veroordeling en ontsnapping uit de gevangenis. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 226 431 van 20 september 2019.

Het CGVS nam een beslissing tot niet-ontvankelijkheid in het kader van haar tweede, derde, vierde en vijfde verzoek. Zij ging niet in beroep tegen deze beslissingen.

In het kader van haar huidige verzoek herhaalt verzoekster dat haar aanvankelijke problemen nog steeds actueel zijn en zij hierom niet kan terugkeren naar Laascaanood. Verder wijst zij op de algemene situatie in haar woonplaats Laascaanood, waar geweld uitbrak en stelt dat zij omwille van deze gebeurtenissen niet meer weet waar haar moeder en haar dochter zijn met wie zij in de tweede maand of derde maand van 2023 de laatste keer contacten had. Sindsdien is haar moeders telefoon afgesloten. Evenmin heeft zij nog contact kunnen leggen met andere familieleden. Door deze gebeurtenissen slaapt zij niet goed en voelt zij zich mentaal niet in orde. Van F. B., een nicht van haar moeder in Mogadishu, hoorde zij ook dat in augustus 2023 haar ex-echtgenoot en vader van haar dochter, een beenamputatie onderging en dat haar ooms langs haar moederskant zijn overleden. Tot slot merkt zij op hier zonder inkomen te zitten. Ter staving van haar huidige verzoek legt zij de volgende documenten neer: een kopie van de Belgische verblijfskaart van haar huidige partner F. O. F. en zijn verklaring dat zij tot de Gabooye/Madhiban behoort, verklaringen van haar landgenoten die optekenen dat zij Gabooye/Madhiban is, een verklaring van de clanleider van Madhiban over haar toebehoren tot deze clan en een nationaliteitsattest opgesteld bij de Somalische ambassade in Brussel.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zij naar aanleiding van onderhavig verzoek geen geloofwaardige inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd die betrekking hebben op haar asiolverzoek. Zij beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, zijnde dat zij voor haar leven vreest omwille van de problemen die zij kende met haar (ex-)schoonfamilie, die voortvloeiden uit haar toebehoren tot de minderheidsclan Madhiban/Gaboye.

(ii) aan de door haar neergelegde getuigenissen van haar partner en van haar landgenoten die optekenen dat zij tot de clan Gabooye/Madhiban behoort, verder geen enkele authenticiteitswaarde kan worden toegekend daar dit schrijven een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont ten dienste van haar asielprocedure.

(iii) zij manifest nalaat een correct beeld van haarzelf te schetsen, wat nochtans redelijkerwijs kan worden verwacht van een verzoeker om internationale bescherming.

iv) er in Laascaanood actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij laat na het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Laascaanood. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in haar hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

(v) wat betreft haar moeilijkheden waarmee zij in België kampt, met name dat zij geen inkomen heeft, dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal zich in het kader van zijn bevoegdheid op basis van de wet van 15 december 1980 uitsluitend uitspreekt over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg valt het respect voor het privéleven in België niet onder de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal, dat zich beperkt tot een onderzoek van

de elementen in verband met de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

(vi) het door haar neergelegde nationaliteitsattest, opgesteld bij de Somalische ambassade in Brussel, louter haar identiteitsgegevens bevat die werden overgenomen van haar Belgische annex.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Waar verzoekster verwijst naar en een betoog voert omtrent haar voorgelegde getuigenverklaringen, merkt de Raad op dat deze getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter hebben en werden opgesteld ten behoeve van verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. De Raad wijst verder nog op de aanhef 'To Whom this May Concern.' op de verklaring van de clanleider wat het gesolliciteerd karakter bevestigt. Deze stukken tonen bijgevolg geenszins haar toebehoren tot de minderheidsclan "Madhiban/Gabooye aan.

Verzoekster stelt verder dat: "Meer nog, verwerende partij geeft tijdens het gehoor zelfs schaamteloos toe dat zij deze stukken zelfs niet zal bekijken: p. 6 CGVS (...)".

Uit de notities van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS (pagina 6) op 9 april 2024 blijkt niet dat door verweerder wordt toegegeven dat deze getuigenverklaringen niet zouden worden bekeken. Verzoekster gaat immers uit van een verkeerde lezing van de notities van haar persoonlijk onderhoud. Er werd enkel gesteld door de protection officer dat zij, tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van haar huidig verzoek, het niet meer gingen hebben over haar clan aangezien zij daar reeds (uitvoerig) over werd bevraagd en heeft kunnen spreken tijdens haar eerste (en volgende) verzoek(en) om internationale bescherming, en dat deze getuigenverklaringen aan haar dossier zouden worden toegevoegd.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal wel degelijk deze getuigen-verklaringen heeft bekeken: "Aan de door u neergelegde getuigenissen van uw partner en zes van uw landgenoten die optekenen dat u tot de clan Gabooye/Madhiban behoort (zie documenten 1-3 in de groene map in uw administratieve dossier), kan verder geen enkele authenticiteitswaarde worden toegekend daar dit schrijven een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont ten dienste van uw asielprocedure."

8. Verzoekster haalt verder aan dat: "Ondertussen is zij samen met een andere Somalische man (erkende vluchteling) met wie zij een kind heeft. In geval van terugkeer naar Somalië, zal zij vermoord worden, samen met haar kind die een 'bastaard' bestempeld zal worden."

De Raad wijst op hetgeen werd vastgesteld door de commissaris-generaal in de beslissing genomen in het kader van haar vorig, vijfde verzoek om internationale bescherming, waartegen zij geen beroep heeft ingesteld bij de Raad: "Uw mededeling intussen ongeveer één maand zwanger te zijn van uw partner, F. O. F., staaft u tot slot ook niet aan de hand van een medisch attest. U verklaarde zelfs (nog) niet naar de dokter te zijn geweest (zie verklaringen DVZ d.d. 01/07/2022, vraag 14). Gelet u in geen enkele van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming een overtuigende uitleg bracht waarom het voor u onmogelijk zou zijn om terug te keren naar uw land van herkomst, is het niet aannemelijk dat uw nog ongebooren kind in de toekomst moeilijkheden zou kennen omwille van uw problemen die, zoals reeds vastgesteld, niet overtuigden (zie verklaringen DVZ d.d. 01/07/2022, vraag 23)."

De Raad merkt op dat verzoekster, in het kader van haar huidig verzoek, het volgende antwoordde op het interview bij de DVZ op 20 oktober 2023 "Ik heb een miskraam gehad toen ik twee maanden zwanger was." op de vraag "Zijn er sinds uw laatste verzoek om internationale bescherming wijzigingen in uw familiale situatie (huwelijk, echtscheiding, geboorte, overlijden, aankomst van een familielid in België...)?" (verklaring volgend verzoek, punt 14).

Voorts blijkt uit haar notities van het persoonlijk onderhoud (pagina 3) bij het CGVS op 9 april 2024 dat ze als antwoord "Nee ik ben wel enkele keren zwanger geweest maar heb het kind verloren" gaf op de vraag "Zijn er nog andere veranderingen in uw familiale situatie, bv kinderen bij gekomen of familie intussen in België toegekomen?". Verder stelde verzoekster dat zij één dochter, T., heeft en de vader haar ex-echtgenoot uit Somalië is (notities persoonlijk onderhoud, pagina 5).

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan verzoekster bovenstaand betoog niet dienstig aanhalen aangezien zij niet aantoont een kind met F. O. F. te hebben in België en hiervan (logischerwijze) ook geen document kan voorleggen.

9. Waar verzoekster stelt dat er geen rekening werd gehouden met de omstandigheden waarin zij zich zou bevinden, met name dat zij zou leven onder een zeer grote stress en zou kampen met mentale problemen, wijst de Raad er op dat verzoekster geen attest(en) heeft voorgelegd waaruit het voorgaande zou kunnen blijken.

Voorts blijkt uit haar notities van het persoonlijk onderhoud (pagina 2) op 9 april 2024 dat ze als antwoord "Goed" gaf op de vraag "Hoe gaat het met u?", en "Ja" antwoordde op de vraag "Bent u fysiek en moreel in staat dit gesprek te voeren met ons?". Daarnaast merkt de Raad op dat ze ook aangaf dat zij alle vragen bij het interview bij de DVZ op 20 oktober 2023, heeft verstaan en over alle nieuwe elementen heeft kunnen vertellen waarom zij niet terug kan naar haar land (notities persoonlijk onderhoud, pagina 4). Op het eind van haar persoonlijk onderhoud bevestigde verzoekster dat zij alle vragen heel goed begrepen had (notities van het persoonlijk onderhoud, pagina 21).

Bovendien blijkt niet dat voorgaande elementen van die aard zijn dat zij niet in staat zou zijn (geweest) om bij de DVZ en het CGVS volwaardige verklaringen af te leggen. Verder blijkt uit het verslag van haar verklaringen bij de DVZ en de notities van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zij in staat bleek het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke en concrete antwoorden te formuleren. Er kan uit het geheel van haar verklaringen afgeleid tijdens haar zesde verzoek om internationale bescherming dan ook geenszins worden afgeleid dat zij niet in staat was om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen, of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen.

Verzoekster, die in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ daarenboven zelf eenduidig aangaf dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken, toont verder niet concreet aan en maakt niet hard dat er in casu en in het kader van haar voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze eventuele steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

De Raad merkt nog op dat verzoekster geheel niet aannemelijk maakt dat voorgaande problemen in haar hoofde vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De Raad merkt op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de autoriteiten van Somalië haar op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen (HvJ 18 december 2014 (GK), C-524/13, M'Bodj). Verzoekster moet zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen richten tot de geëigende procedure.

Door een loutere herhaling van en volharding in haar tijdens haar huidig verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen bij het CGVS en louter te beweren dat zij leeft onder zeer grote stress en kampt met mentale problemen sinds zij alle contact met haar moeder en dochter verloren heeft door alle conflicten en oorlog in haar regio van herkomst, brengt verzoekster aldus in haar verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de vaststellingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing, en slaagt er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontkrachten.

10. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de actuele objectieve

landeninformatie die in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van 17 juli 2025 aangereikt wordt, door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat in casu de veiligheidssituatie in Laascaanood in de regio Sool moet worden beoordeeld.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de landeninformatie bijgebracht door het CGVS, waaronder o.a. het rapport UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia van september 2022, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, de EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023 en de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie van 25 maart 2025 (update). Na zorgvuldige lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er in Laascaanood actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar informatie die dezelfde is als de informatie waarop voormelde analyse mede is gebaseerd. Verzoekster brengt aldus geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Verzoekster toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. In de bestreden beslissing wordt terdege gesteld dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Laascaanood. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Laascaanood. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoekster niet betwist.

11. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 december 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1853 legt de eed af en tolkt Somalisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster stelt dat zij bij haar thans voorliggende, zesde beschermingsverzoek consistente verklaringen heeft afgelegd en wel degelijk nieuwe relevante elementen heeft bijgebracht, onder meer getuigenverklaringen die bevestigen dat zij behoort tot de minderheidsclan van de Madhiban. Verweerder neemt deze getuigenverklaringen ten onrechte niet in aanmerking en ook in haar verklaringen over haar psychische problemen en het verlies van het contact met haar moeder en dochter is verzoekster steeds consistent geweest. Zij heeft haar dossier aldus “uitgebreid”, maar verweerder acht dit niet aannemelijk. Bovendien heeft zij in België een nieuwe partner, met wie zij een zoontje heeft dat binnen de Somalische gemeenschap wordt beschouwd als een bastaardkind. Gelet op de instabiele situatie in haar land van herkomst en de conflicten die er aan de gang zijn, meent zij dat het risico zeer groot is dat zij er in geval van terugkeer een “burgerslachtoffer” te worden. Verder bevraagd, licht verzoekster toe dat zij al negen jaar in België verblijft, maar zonder statuut. Thans leeft zij samen met haar nieuwe partner, met wie zij al op verschillende adressen heeft gewoond. Zij heeft haar land van herkomst verlaten omwille van problemen, en haar behoren tot een minderheidsclan werd inmiddels aangetoond door verklaringen van zes leden van deze clan die in België verblijven. Ook haar partner behoort tot deze clan. Verzoekster heeft dit alles voorgelegd aan verweerder, maar desondanks haar “rechten niet gekregen”. Zij herhaalt dat zij haar land heeft verlaten omwille van problemen, zo niet zou zij nooit zijn vertrokken, en vraagt de Raad om haar zaak op een menselijke manier te bekijken.”

5. Verzoekster brengt met voormeld betoog ter terechtzitting geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond van de beschikking.

Vooreerst wordt eraan herinnerd dat, zoals ter zitting duidelijk werd aangegeven, de gronden van de beschikking het voorwerp uitmaken van de vraag tot horen. Verzoekster lijkt hieraan soms voorbij te gaan, zoals waar zij de verwerende partij enkele zaken ten kwade duidt.

Het betreft verzoeksters zesde verzoek om internationale bescherming in België, waarbij in de beschikking, in navolging van het CGVS, wordt vastgesteld dat ook dit volgend verzoek om internationale bescherming, net zoals de vele voorgaande volgende verzoeken, geen nieuwe feiten of elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De opmerkingen van verzoekster ter zitting zijn geenszins van aard anders te doen besluiten. Door in wezen louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen en te verwijzen naar de neergelegde documenten, en in het bijzonder de getuigenverklaringen, gaat verzoekster niet in op, maar voorbij aan de gronden van de beschikking op basis waarvan wordt geoordeeld dat dit geen nieuwe feiten of elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Voor de neergelegde getuigenverklaringen wordt, wat de beoordeling ervan betreft, o.a. verwezen naar punt 7 van de beschikking. Deze verklaringen hebben geen enkele authenticiteitswaarde noch objectieve bewijswaarde. De argumentatie ter zitting over verklaringen over psychische problemen en een nieuwe partner en een bastaardkind, alsook inzake de veiligheidssituatie en de vrees bij terugkeer burgerslachtoffer te worden, betreft eveneens niets meer dan een herhaling van verklaringen waarmee reeds rekening werd gehouden en waarop wordt geantwoord in de beschikking, zoals in punten 8, 9 en 10. Verzoekster laat die bevindingen van de beschikking, en ruimer geheel de beschikking in het algemeen, inhoudelijk ongemeoid. Dit geldt ook voor haar argument dat ze consistente verklaringen heeft afgelegd en er wel degelijk nieuwe elementen worden bijgebracht, waarmee ze louter de bevindingen en gevolgtrekkingen van de beschikking ontkent en tegensprekt. Ze gaat op die bevindingen niet concreet en inhoudelijk in, maar gaat er daarentegen volledig aan voorbij. Verzoekster gaat also geheel voorbij aan het doel van de vraag tot horen, dat er precies in bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeksters verzoek tot horen is bijgevolg doelloos, minstens zinloos en lijkt er enkel op te zijn gericht de huidige (beroeps)procedure nodeloos te rekken.

Met haar betoog ter terechtzitting, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoekster thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slaagt zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Betreffende het gegeven dat verzoekster al negen jaar in België verblijft, waarbij er niet aan kan worden voorbijgegaan dat na het definitief afsluiten van haar eerste verzoek om internationale bescherming in België bij arrest van de Raad van 20 september 2019 met nr. 226 431 er (huidig verzoek inbegrepen) nog 5 niet-ontvankelijke volgende verzoeken om internationale bescherming volgden zoals al werd toegelicht in punt 2 van de beschikking en het feit dat verzoekster het merendeel van al die jaren op illegale basis op het

Belgisch grondgebied verblijft, wijst de Raad erop dat een langdurig verblijf in België op zich niet relevant is in het kader van een verzoek om internationale bescherming, waarbij de vrees voor vervolging in of het risico op ernstige schade bij terugkeer naar het land van herkomst dient te worden onderzocht. Het vormt aldus geen element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster voor een internationale beschermingsstatus in aanmerking komt; alleszins laat verzoekster met haar summier betoog na dit in concreto aannemelijk te maken.

Voor het overige beperkt verzoekster zich tot enkele algemene opmerkingen, zoals dat zij haar land van herkomst niet zou hebben verlaten moesten er geen problemen zijn, en de vraag om haar zaak op een menselijke manier te bekijken, zonder nog enigszins op de gronden van de beschikking in te gaan en een concrete repliek ertegen te formuleren.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen gronden en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO